

Nieuwsbrief - GZR Updates 2026-3

Nummer 3, 2026

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8637](#) 30-12-2025

Gemeenten betalen reëel (start)tarief aan Wmo-zorgaanbieder en passen juiste indexering toe.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1128](#) 03-02-2026

Ziekenhuis hoeft (intern) nieuwsbericht niet in te trekken of te rectificeren.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:639](#) 03-02-2026

Voorzieningenrechter schorst vrijstellingsbesluiten inspectie wegens ernstige twijfel over rechtmatigheid ervan.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7206](#) 31-12-2025

Ziekenhuis beroept zich bij leveren tegenbewijs ter ontzenuwing voorshands oordeel rechtbank tevergeefs op Nefalit/K.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11620](#) 31-12-2025

Geen grond voor vernietiging beslissing (bindend advies) geschillencommissie.

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:6384](#) 24-12-2025

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State nuanceert eigen rechtspraak over toetsing openbaarmakingsbesluit.

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 26-05-2025

Zelf afbreken interne klachtenprocedure door patiënt leidt tot niet-ontvankelijkheid.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State nuanceert eigen rechtspraak over toetsing openbaarmakingsbesluit.

De IGJ bezoekt een privékliniek. In het bezoekerapport stelt de IGJ tekortkomingen vast. De minister besluit het rapport openbaar te maken. De kliniek maakt daartegen (tevergeefs) bezwaar en gaat (grotendeels tevergeefs) in beroep. In dit hoger beroep voert de kliniek aan dat voor een effectieve rechtsbescherming ook conclusies en oordelen van de IGJ in rechte aangevochten moeten kunnen worden. De kliniek krijgt daarin gelijk van de Raad van State, die met deze uitspraak diens eigen rechtspraak nuanceert: toetsing van een openbaarmakingsbesluit door de bestuursrechter kan zich ook uitstrekken tot conclusies en oordelen die evident niet volgen uit de feiten.

Feiten

De Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) bezoekt een privékliniek en maakt daarvan een rapport op. De IGJ stelt in het rapport tekortkomingen bij de kliniek vast en concludeert dat de kliniek maatregelen moet nemen om die tekortkomingen te herstellen. Bij besluit van 29 juni 2021 beslist de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (de minister) om het IGJ-rapport openbaar te maken, zich daartoe verplicht ziend op grond van artikel 44, eerste lid, Gezw.

De kliniek maakt bezwaar, maar dat verklaart de minister ongegrond. Het bezwaar van de kliniek bevat geen aanknopingspunten voor het standpunt dat het rapport feitelijke onjuistheden bevat, aldus de minister.

De kliniek gaat in beroep. De rechtbank overweegt dat de IGJ in het rapport is uitgegaan van de onjuiste aanname dat de kliniek onvoldoende bereikbaar is. Voor deze vaststelling in het rapport was dus onvoldoende feitelijke basis aanwezig, zodat de minister dit niet mocht

publiceren. De rechtbank overweegt voorts dat de kliniek de overige feitelijke vaststellingen in het rapport niet heeft betwist en laat daarom de openbaarmaking van het grootste deel van het rapport in stand.[1]

In dit hoger beroep voert de kliniek aan dat de rechtbank ten onrechte meerdere beroepsgronden niet besproken heeft. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister niet heeft onderbouwd dat voor de feitelijke vaststellingen voldoende feitelijke basis aanwezig is. Voor een effectieve rechtsbescherming moeten ook conclusies en oordelen van de IGJ in rechte aangevochten moeten kunnen worden, aldus de kliniek.

Oordeel

De Raad van State schetst het juridisch kader.[2] In twee eerdere uitspraken heeft de Raad van State overwogen dat de wetgever het van belang heeft geacht dat informatie van de toezichthouder over de naleving en uitvoering van regelgeving door de IGJ openbaar wordt gemaakt.[3] Uit de wetsgeschiedenis van artikel 44 Gezw volgt dat de toetsing van een openbaarmakingsbesluit door de bestuursrechter beperkt is tot de vraag of voor de vaststellingen van feitelijke aard in het rapport een voldoende feitelijke basis aanwezig is. De waardering van feiten en oordelen daarover maken geen deel uit van de door de bestuursrechter te verrichten toetsing, evenmin als conclusies die op die waarderingen en oordelen zijn gebaseerd.

De Raad van State ziet aanleiding zijn rechtspraak in zoverre te nuanceren dat de toetsing van een openbaarmakingsbesluit door de bestuursrechter zich ook kan uitstrekken tot conclusies en oordelen die evident niet volgen uit de feiten. Het kan daarbij gaan om conclusies en oordelen die niet op in het rapport benoemde feiten zijn gebaseerd of die gezien de feiten evident te verstrekkend zijn. Deze rechtsopvatting is in lijn met de verwachting van de wetgever dat geschillen over de openbaarmaking zich beperken tot de vraag of de te openbaren informatie correct is en of ten gevolge daarvan de openbaarmaking kan plaatsvinden. Gelet op de in artikel 44, eerste lid, Gezw voorgeschreven openbaarmaking en de in die bepaling genoemde belangen daarbij, kan de bestuursrechter niet treden in een indringender toetsing van in een rapport opgenomen oordelen en conclusies.

Een belangenafweging is niet aan de orde behoudens voor zover het gaat om persoonsgegevens die in het openbaarmakingsbesluit zijn vermeld. In dat geval dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden beoordeeld of de voorgenomen openbaarmaking geen ontoelaatbare inbreuk maakt op de in dit artikel vervatte bescherming van het privéleven. Aldus het – hierbij genuanceerde – toetsingskader.

De Raad van State beoordeelt vervolgens de diverse door de kliniek aangevoerde

beroepsgronden, maar die slagen geen van alle. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het besluit van de minister in zoverre in stand kan blijven, aldus de Raad van State, die het hoger beroep ongegrond verklaart.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Noord-Holland 11 april 2024, zaaknummer 22/328 (ten tijde van deze samenvatting niet op rechtspraak.nl).

[2] In een bijlage bij de uitspraak neemt de Raad van State separaat het wettelijk kader op, RW.

[3] RvS 2 september 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2089 en RvS 30 april 2025, ECLI:NL:RVS:2025:1970.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:6384

Zaaknummer: 202403166/1/A2

Rechters: E.J. Daalder, B.P. Vermeulen en C.M. Wissels

Advocaten: H.S. Eisenberger, Y. van der Linden, H.L. van Zelst-de Vries en R. van Rijn

Wetsartikelen: 44 Gezw, 8 EVRM en 7 Wkkgz

RECHTSPRAAK

Zelf afbreken interne klachtenprocedure door patiënt leidt tot niet-ontvankelijkheid.

Een patiënt wilde het oordeel op een klacht niet afwachten en wendde zich al tot de geschillencommissie nog voor de interne klachtenprocedure was afgerond. De commissie verklaart de patiënt niet-ontvankelijk.

Feiten

Een patiënt diende een klacht in in verband met de nabehandeling van een operatieve ingreep. Hij wilde worden terugverwezen naar de afdeling urologie van een ander ziekenhuis, terwijl hij door zijn huisarts werd geadviseerd onder behandeling te blijven van het ziekenhuis waar de ingreep had plaatsgevonden.

Het ziekenhuis voert aan dat patiënt op 18 november 2024 kenbaar heeft gemaakt te willen worden terugverwezen naar een ander ziekenhuis. De klacht is doorgestuurd aan de betreffende specialist met de vraag of de terugverwijzing zou kunnen worden geregeld. De specialist heeft vervolgens herhaaldelijk getracht telefonisch contact te leggen met de patiënt, echter zonder resultaat. Op 20 december 2024 heeft de patiënt een e-mail ontvangen met daarin de mededeling dat zijn wens tot terugverwijzing was opgepakt door de specialist en dat patiënt werd verzocht om telefonisch contact op te nemen om zijn klacht te bespreken. Daarop heeft de patiënt afwijzend gereageerd en verzocht om een schriftelijk standpunt met betrekking tot de terugverwijzing. Hij stelde geen prijs op een telefonisch overleg zolang de volledige terugverwijzing nog niet had plaatsgevonden. Op 7 januari 2025 heeft de patiënt naar aanleiding van zijn ondubbelzinnig verzoek om een oordeel een ontvangstbevestiging ontvangen met daarin de mededeling dat conform zijn verzoek d.d. 20 december 2024 een schriftelijk standpunt zal volgen. Op 12 januari 2025 heeft het ziekenhuis een aanvullend schrijven ontvangen met daarin de aankondiging van het voorleggen van zijn klacht bij de Geschillencommissie. Op 14 januari 2025 heeft de patiënt een e-mail ontvangen met daarin de mededeling dat zijn verzoek tot terugverwijzing was gerealiseerd en dat zijn concrete vragen omtrent de regionale samenwerkingsverbanden intern zal worden uitgezocht. De patiënt heeft

op 14 januari 2025 laten weten geen prijs te stellen op een inhoudelijke reactie en het traject bij de Geschillencommissie af te wachten.

Oordeel

De commissie overweegt dat de patiënt op 20 december 2024 duidelijk en ondubbelzinnig een schriftelijk verzoek tot het uitbrengen van een schriftelijk oordeel van de raad van bestuur heeft ingediend. De patiënt heeft vervolgens na drie weken ook een klacht bij de Geschillencommissie Ziekenhuizen ingediend. Op dat moment was het oordeel nog niet door de raad van bestuur uitgebracht en de termijn van zes weken voor het innemen van een standpunt nog niet geëindigd. Dat de patiënt het standpunt van de raad van bestuur kennelijk niet heeft willen afwachten en drie weken na zijn verzoek een klacht bij de Geschillencommissie Ziekenhuizen heeft ingediend, zodat daarmee de interne klachtenprocedure werd doorkruist is een omstandigheid die voor rekening en risico van de patiënt behoort te komen. Op grond van artikel 6 lid 1 sub b verklaart de commissie de patiënt niet-ontvankelijk in zijn klacht, nu het standpunt van het ziekenhuis ontbreekt en de patiënt de interne klachtenprocedure niet heeft doorlopen.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 26-05-2025

Zaaknummer: 874017/994335

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter schorst vrijstellingsbesluiten inspectie wegens ernstige twijfel over rechtmatigheid ervan.

Voorlopige voorziening. In verband met een geneesmiddelentekort verleent de IGJ vrijstellingen voor de invoer van vergelijkbare geneesmiddelen. Vijf apotheken die zelf geneesmiddelen bereiden, maken bezwaar tegen de besluiten en verzoeken hangende het bezwaar om schorsing van de besluiten. Met succes. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter moet ernstig getwijfeld worden aan de rechtmatigheid van de besluiten, gelet op de tekst van artikel 5 Richtlijn 2001/83/EG en de jurisprudentie daarover.

Feiten

Om het tekort aan de geneesmiddelen Lithiumcarbonaat en Promethazine op te vangen, verleent de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) vrijstelling aan Nederlandse fabrikanten, groothandelaren en apothekhoudenden voor het invoeren of in Nederland afleveren van vergelijkbare geregistreerde geneesmiddelen.[1] De IGJ doet dit bij besluiten van 9 september 2025 en bij verlengingsbesluiten van 10 respectievelijk 17 november 2025.[2] Vijf magistraal bereidende apotheken, wat betekent dat zij zelf geneesmiddelen maken, maken bezwaar tegen de besluiten en vorderen, hangende het bezwaar, in dit kort geding schorsing van de besluiten, alsook dat de IGJ geen nieuwe besluiten meer zal nemen met betrekking tot deze geneesmiddelen. Daartoe voeren de apotheken aan dat de besluiten onrechtmatig zijn. Een generieke vrijstelling is in strijd met artikel 5 jo. artikel 6 Richtlijn 2001/83/EG (hierna: de Richtlijn), waarvoor zij verwijzen naar jurisprudentie van de Raad van State en het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU).[3] Bovendien zijn de tekorten op te vangen via magistrale bereiding, collegiale doorlevering en andere (niet bij name genoemde, RW) alternatieven, aldus de apotheken.

De IGJ verweert zich er onder andere mee dat Lithiumcarbonaat en Promethazine essentieel

zijn voor patiënten. Het ontbreken van deze medicatie, zelfs gedurende een korte periode van enkele dagen, kan leiden tot ernstige en ingrijpende gevolgen voor de patiënt en kan, in het uiterste geval, ook leiden tot bredere maatschappelijke gevolgen, aldus de IGJ.

Oordeel

De voorzieningenrechter beoordeelt eerst de ontvankelijkheid. De geldigheidstermijnen van de aanvankelijke besluiten (van 9 september 2025) zijn verstreken, zodat schorsing ervan niet meer mogelijk is. De voorzieningenrechter verklaart daarom alleen de verzoeken die zien op de verlengingsbesluiten ontvankelijk. Ook de gevraagde voorziening ten aanzien van toekomstige besluiten door de IGJ verklaart de voorzieningenrechter niet-ontvankelijk, nu dat verzoek niet voldoet aan het uit artikel 8:81 Abw voortvloeiende vereiste van materiële connexiteit.

Vervolgens schetst de voorzieningenrechter het juridisch kader. De voorzieningenrechter kan op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist (art. 8:81, eerste lid, Awb). Bij het nemen van een beslissing op een verzoek om een voorlopige voorziening speelt een voorlopig oordeel over de rechtmatigheid van het bestreden besluit een belangrijke rol. Daarbij zal de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de aangevallen beslissing niet in stand kan blijven, moeten worden beantwoord. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en bindt de rechtbank in een (eventuele) bodemprocedure niet.

Ten aanzien van het spoedeisend belang onderbouwen de apotheken voldoende dat er substantieel minder beroep wordt gedaan op magistraal bereide geneesmiddelen als er een vrijstellingsbesluit voor dat geneesmiddel is genomen en dat de besluiten hun bedrijfsvoering onomkeerbaar raken. Dat acht de voorzieningenrechter meer dan enkel een financieel belang. De voorzieningenrechter neemt het spoedeisende belang daarom aan.

De voorzieningenrechter vervolgt dan met de inhoudelijke beoordeling. De tekst van artikel 5 van de Richtlijn biedt naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen ruimte voor de generieke vrijstelling die door de IGJ met de besluiten is afgegeven/verlengd. Daarbij komt dat zowel de Raad van State als het HvJ EU benadrukken dat deze uitzondering restrictief moet worden uitgelegd. Er is onvoldoende aanleiding om te veronderstellen dat een restrictieve uitleg hier niet aan de orde zou zijn vanwege de omstandigheid dat alleen geneesmiddelen mogen worden ingevoerd die elders een handelsvergunning hebben, zoals de IGJ stelt. Daarbij is van belang dat het HvJ EU benadrukt dat artikel 5 van de Richtlijn alleen betrekking kan hebben op situaties waarin de arts van mening is dat de gezondheidstoestand van zijn eigen patiënten vereist dat hen een geneesmiddel wordt toegediend dat niet beschikbaar is op de

ationale markt. Tot slot kan, aldus de voorzieningenrechter, een achteraf door een arts afgegeven recept voor het ter hand stellen van een bepaald geneesmiddel aan een specifieke patiënt de invoer van dat geneesmiddel zonder handelsvergunning niet met terugwerkende kracht rechtmatig maken. Een en ander leidt de voorzieningenrechter tot het voorlopig oordeel dat ernstig betwijfeld wordt of de bestreden besluiten rechtmatig zijn en dat er dan ook een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de besluiten niet in stand kunnen blijven. Gelet hierop en op de betrokken belangen ziet de voorzieningenrechter aanleiding om het verzoek tot schorsing van de besluiten toe te wijzen.

Desalniettemin zou, zo vervolgt de voorzieningenrechter, in de door de IGJ aangevoerde omstandigheid dat de besluiten noodzakelijk zijn met het oog op de bescherming van de volksgezondheid, aanleiding kunnen worden gezien om (toch) geen voorlopige voorziening te treffen. Gelet echter op wat de apotheken onweersproken hebben aangevoerd over de mogelijkheden om op een andere manier in de tekorten te voorzien dan door vrijstellingsbesluiten, komt naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende vast te staan dat schorsing van de besluiten de door de IGJ genoemde gevolgen zal hebben en dat de volksgezondheid in het gedrang komt.

De conclusie is dat de voorzieningenrechter de verlengingsbesluiten van 10 en 17 november 2025 bij wijze van voorlopige voorziening schorst tot zes weken na de bekendmaking van de beslissing op bezwaar.

NB In reactie op deze uitspraak nam de minister van VWS nog dezelfde dag een (tegen)maatregel in de vorm van een aanwijzing, inhoudende dat de IGJ tijdens een tekort niet handhavend optreedt tegen fabrikanten, groothandelaars of apotheekhoudenden die zonder handelsvergunning voor de genoemde geneesmiddelen vergelijkbare geneesmiddelen uit het buitenland invoeren, afleveren, op voorraad houden of ter hand stellen.[4] In een brief aan de Tweede Kamer licht de minister dat toe.[5]

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Op grond van art. 40, derde lid, aanhef en onder c, Gnw, nader uitgewerkt in art. 3.17a Regeling Gnw.

[2] *Stcrt.* 2025,30721 en *Stcrt.* 2025, 39027 (Lithiumcarbonaat), *Stcrt.* 2025, 30709 en *Stcrt.* 2025, 39882 (Promethazine).

[3] RvS 20 november 2024, ECLI:NL:RVS:2024:4766, r.o. 5.1; HvJ EU 29 maart 2012, ECLI:EU:C:2012:181; HvJ EU 11 april 2013, ECLI:EU:C:2013:226; HvJ EU 16 juli 2015,

ECLI:EU:C:2015:481">ECLI:EU:C:2015:481.

[4] *Stcrt.* 2026, 3853

[5] Brief aan de Tweede Kamer, 4 februari 2026.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:639

Zaaknummer: BRE 25/6174, BRE 25/6177, BRE 25/6178, BRE 25/6180 en BRE 25/6183

Rechters: J.W. Ponds

Advocaten: D.J.C. Post, K. van Berloo, L. Ruizendaal-van der Veen en S. Edalat-van Maren

Wetsartikelen: 40, derde lid, aanhef en onder c, Gnw, 5 Richtlijn 2001/83/EG, 6 Richtlijn 2001/83/EG en 8:81 Abw

RECHTSPRAAK

Gemeenten betalen reëel (start)tarief aan Wmo-zorgaanbieder en passen juiste indexering toe.

Wmo. Tarievensgeschil. Hoger beroep. Wmo-zorgaanbieder stelt dat gemeenten geen reëel tarief hebben betaald en dat onjuiste indexering is toegepast. Reëel tarief moet kosten dekken van een redelijk efficiënt functionerende aanbieder. Stelplicht en bewijslast dat tarief niet reëel is rust op zorgaanbieder. Zorgaanbieder onderbouwt stellingen onvoldoende. Bekrachtiging vonnis in eerste aanleg.

Feiten

Thuiszorg Gooi en Vechtstreek Services B.V. (hierna: TGVS) heeft na inkoopprocedure een overeenkomst voor acht jaar gesloten op basis waarvan zij in zeven gemeenten in regio Gooi en Vechtstreek thuiszorg mag leveren. In de inkoopprocedure is door een extern bureau een kostprijsonderzoek verricht. Het geadviseerde starttarief (€ 27,70) is met indexatiemechanisme vastgelegd in het Toelatingsdocument, waarmee TGVS instemde op het moment dat zij inschreef op de inkoopprocedure. Het starttarief voor het jaar 2021 is na indexatie vastgesteld op € 29,40 per uur. In de opvolgende jaren is het uurtarief telkens geïndexeerd en per 1 januari 2022 vastgesteld op € 30,60, per 1 januari 2023 op € 31,20 en per 1 oktober 2023 op € 33.

TGVS stelde zich in eerste aanleg en thans in hoger beroep op het standpunt dat dit starttarief geen reëel tarief was en de indexatie in 2022 en 2023 onjuist is uitgevoerd. Volgens TGVS zou het tarief hoger moeten zijn. TGVS vordert dat de gemeenten worden veroordeeld om met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2023 een reële prijs vast te stellen, door het tarief 2022 alsnog met een hoger tarief te indexeren en het verschil na te betalen, dan wel door een kostenonderzoek op het prijspeil 2023 te laten uitvoeren.

Oordeel

Voor het juridisch kader verwijst het hof naar de overwegingen 5.2 tot en met 5.4 van het

vonnis van de rechtbank Midden-Nederland (ECLI:NL:RBMNE:2024:2797). Dit kader komt erop neer dat gemeenten verplicht zijn om aan Wmo-zorgaanbieders een reëel tarief te betalen. Een reëel tarief is een tarief dat de kosten van een redelijk efficiënt functionerende aanbieder dekt. Het enkele feit dat een kostprijsonderzoek is uitgevoerd en vervolgens een indexatiemechanisme is toegepast, laat onverlet dat het daaruit voortvloeiende tarief desondanks niet reëel kan zijn, bijvoorbeeld wanneer sprake is van bijzondere omstandigheden. Op TGVS rust de stelplicht en bewijslast van haar stelling dat de gemeenten geen reëel starttarief hebben vastgesteld en dit tarief nadien onjuist hebben geïndexeerd. De gemeenten dienen de betwisting van de stellingen deugdelijk te onderbouwen: zij dienen in elk geval inzichtelijk te maken op welke wijze zij tot de vastgestelde tarieven zijn gekomen.

Eerst oordeelt het hof over de vraag of het starttarief voor het jaar 2021 van € 29,40 per uur een reëel tarief was en of er, gelet op de eerdere acceptatie van dat tarief door TGVS, in deze procedure nog ruimte bestaat om te oordelen dat het starttarief niet reëel was. Het hof komt tot het oordeel dat het starttarief van € 29,40 per uur reëel was en dat, zelfs wanneer wordt aangenomen dat in de procedure nog ruimte bestaat om te oordelen dat het starttarief niet reëel was, TGVS haar stellingen onvoldoende heeft onderbouwd. Het hof motiveert zijn oordeel dat sprake is van een reëel starttarief met een viertal argumenten. Allereerst blijkt uit het feit dat TGVS heeft ingeschreven op de inkoopprocedure – en daarmee akkoord is gegaan met het vastgestelde starttarief – dat zij dit tarief kennelijk als reëel beschouwde. Eenzelfde conclusie volgt uit de uitspraken van TGVS na de inkoopprocedure tijdens een mediationtraject over onder meer de door gemeenten betaalde tarieven in 2019 en 2020: bij het informeren van de gemeenteraad over het bereikte schikkingsvoorstel gaf TGVS aan dat over de vergoedingen in 2021 en volgende jaren 'geen discussie' bestaat. Evenmin heeft TGVS gereageerd op de gemotiveerde betwisting door gemeenten van haar stelling dat het starttarief van € 29,40 niet reëel was vanwege het niet verdisconteren van een aantal componenten uit de cao-VVT. Tot slot stelt het hof op basis van de jaarstukken van TGVS vast dat zij in 2021 winst heeft gemaakt.

Vervolgens gaat het hof in op de vraag of de indexering door de gemeenten over de jaren 2022 en 2023 op juiste wijze is toegepast. Het hof komt tot het oordeel dat dit het geval is. De stellingen van TGVS komen er in de kern op neer dat de indexering niet juist zou zijn omdat, naast de indexatie van het gehele tarief op basis van de loonstijging, een aantal componenten ten onrechte niet in de indexering zou zijn verdisconteerd. De onderbouwing van deze stellingen door TGVS is volgens het hof echter gebrekkig. Het hof wijst erop dat de door TGVS aangedragen rapportages op belangrijke punten onvolledig zijn en dat een aantal conclusies die TGVS stelt niet wordt gedragen door de inhoud van deze rapportages. Bovendien blijkt uit de jaarcijfers dat TGVS over de jaren 2022 en 2023 winst maakte, welk

positief resultaat – gelet op het geringe aandeel van de Wlz-zorg van de totale omzet van TGVS en de door gemeenten onderbouwde stelling dat TGVS een te hoog percentage aan kosten aan de Wmo-zorg heeft toegerekend – niet alleen het gevolg kan zijn van door TGVS geleverde Wlz-zorg. Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat TGVS met de Wmo-zorg een negatief resultaat heeft behaald.

Tot slot stelt het hof vast dat het tarief over 2023 reëel is. In dit verband hecht het hof eraan dat TGVS ook in 2023 winst heeft gemaakt en volgt het hof de gemeenten in hun betwisting van de stelling van TGVS dat zij een redelijk efficiënt functionerende aanbieder is. Volgens de gemeenten heeft TGVS haar overheadkosten onvoldoende aangepast aan een afnemende omzet. Volgens het hof kan niet worden vastgesteld dat TGVS een redelijk efficiënt functioneren aanbieder was, hetgeen nodig is om te kunnen concluderen dat het niet kostendekkend zijn van een tarief betekent dat het tarief niet reëel is. Het feit dat TGVS een extreem laag ziekteverzuim had, is daarvoor niet voldoende. Door het ontbreken van een bewijsaanbod door TGVS komt het hof niet toe aan bewijslevering.

Het hof bekrachtigt het vonnis in eerste aanleg en veroordeelt TGVS in de proceskosten aan de zijde van gemeenten.

mr. A.M. Groenenberg

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8637

Zaaknummer: 200.347.539

Rechters: A.A. van Rossum, L.J. de Kerpel-van Poel en V. van der Kuil

Advocaten: A.C. Beijering-Beck en C.A.M. Lombert

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ziekenhuis hoeft (intern) nieuwsbericht niet in te trekken of te rectificeren.

Kort geding. Het MUMC plaatst een bericht op het intranet waarin het afstand neemt van publicaties in de media over een vertrekkend afdelingshoofd en stuurt dat bericht ook naar enkele lokale media en een aantal medische instellingen. Dagblad De Limburger neemt aanstoot aan het bericht en vordert intrekking en rectificatie. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het MUMC met het uitgeven en beperkt verspreiden van het bericht niet over de denkbeeldige grens tussen vrijheid van meningsuiting en aantasting van eer en goede naam gegaan. Dat sprake is van een onrechtmatige daad komt niet vast te staan. De voorzieningenrechter wijst de vordering af.

Feiten

Naar aanleiding van signalen over het opleidingsklimaat op de afdeling pathologie van het Maastricht UMC (MUMC) voert de Registratiecommissie Geneeskundig Specialisten (RGS) een visitatie uit, waarna het MUMC een intern onderzoek laat doen. In mei 2025 volgt een gesprek tussen het MUMC en de RGS. In juli 2025 trekt de RGS zowel de erkenning van de opleiding pathologie bij het MUMC als de erkenning van het hoofd van die afdeling, tevens plaatsvervangend opleider, in. In november 2025 sluiten het MUMC en het hoofd van de afdeling een vaststellingsovereenkomst waarin zij afspraken maken over diens vertrek. Het MUMC plaatst een bericht op het intranet en laat het bericht voorafgaan door de inleiding:

p style="margin-left:47px">'De Raad van Bestuur heeft met [hoofd pathologie] afspraken gemaakt. Daarin is op verzoek van [hoofd pathologie] een bepaling opgenomen dat de Raad van Bestuur verklaart dat de Raad van Bestuur afstand neemt van berichtgeving in de media over [hoofd pathologie].'

Het MUMC stuurt het bericht ook aan De Limburger, aan de universiteitskrant, aan een

digitale krant voor Maastricht en aan een aantal medische instellingen, maar dan zonder de inleiding. Het bericht luidt (voor zover relevant):

De Raad van Bestuur van het MUMC+ neemt nadrukkelijk afstand van berichtgeving in de media over [hoofd pathologie] in zijn rol van afdelingshoofd van de afdeling Pathologie. Onafhankelijk onderzoek toont aan dat de aantijgingen in publicaties in de periode van maart tot en met juni 2025 niet op feiten berusten.

[...] Uit dit onafhankelijke onderzoek is gebleken dat [hoofd pathologie] zich niet schuldig heeft gemaakt aan juridisch verwijtbare sociale onveiligheid en/of grensoverschrijdend gedrag. Desondanks verschenen berichten in de media over diverse vormen van grensoverschrijdend gedrag door [naam hoofd pathologie]. [...] '[1]

In de periode maart-mei 2025 heeft (een onderzoeksjournalist van) dagblad De Limburger artikelen gepubliceerd over grensoverschrijdend gedrag op de afdeling pathologie, waarin veel aandacht was voor de rol van het afdelingshoofd. Als bronnen heeft De Limburger de RGS en artsen in opleiding van de afdeling geraadpleegd. De Limburger verzoekt het MUMC het bericht te rectificeren, maar daar gaat het MUMC niet op in en dit kort geding is het gevolg.

De Limburger vordert intrekking en rectificatie. Daaraan legt zij ten grondslag dat sprake is van een onrechtmatige daad, bestaande uit de aantasting van de eer en goede naam van De Limburger en haar journalist. Met het bericht worden zij ten onrechte beschuldigd van het brengen van nepnieuws en het verspreiden van desinformatie.

Oordeel

De voorzieningenrechter schetst eerst de belangen en het juridisch kader. In dezen staan twee hoogwaardige belangen/grondrechten tegenover elkaar. Enerzijds het recht van De Limburger op bescherming van haar eer en goede naam tegen lichtvaardige blootstelling aan negatieve publicaties (art. 8 EVRM) en anderzijds de vrijheid van het MUMC om een mening te uiten (art. 10 EVRM). Welk van deze grondrechten voorrang dient te krijgen, hangt af van de in onderling verband te beschouwen omstandigheden van het geval.[2]

De voorzieningenrechter beantwoordt eerst de vraag of De Limburger het bericht terecht op zichzelf betreft, nu het bericht alleen rept over 'de media'. Het antwoord is ja, nu alleen De Limburger uitgebreid over de kwestie heeft verslaggegeven. De vervolgvraag die de voorzieningenrechter behandelt, is of de lezer van het bericht de link naar de publicaties van De Limburger legt. En als dat het geval is, of De Limburger dan negatief naar voren komt. De voorzieningenrechter neemt daarbij verschillende typen lezers in ogenschouw. De voorzieningenrechter bespreekt vervolgens de inhoud van het bericht (de passages zoals

hierboven weergegeven bij de feiten) en een en ander leidt dan tot de volgende overwegingen.

Het MUMC is met het uitgeven en het beperkt verspreiden van het bericht niet over de denkbeeldige grens tussen vrijheid van meningsuiting en aantasting van eer en goede naam gegaan. Daarbij speelt een rol dat niet kan worden aangenomen dat de gemiddelde lezer die niet bekend was met de publicaties van De Limburger, zal concluderen dat de verwijzing naar 'de media' betrekking heeft op De Limburger. Dat zal anders zijn als de lezer bekend is met de publicaties in De Limburger, maar dan is niet aannemelijk dat het negatief afstraalt op De Limburger. Verder is relevant dat degenen voor wie het bericht met name bedoeld is (de MUMC-medewerkers), het in de juiste context kunnen en zullen plaatsen en ook dat is niet nadelig voor De Limburger. Anderen hebben er kennis van kunnen nemen zonder de inleidende tekst, maar als dat is gebeurd zonder dat erbij is vermeld dat het een intern bericht betrof, is dat niet aan het MUMC te verwijten, die het bericht wel met die boodschap heeft verspreid. Voor zover de inhoud van het bericht een mening bevat, staat dat het MUMC ten opzichte van De Limburger vrij. Waar in het bericht een standpunt wordt ingenomen over de feiten, betoogt het MUMC niet evident dat de berichtgeving van De Limburger fout was, maar stelt zij aantijgingen van anderen, zoals neergeschreven door De Limburger, ter discussie. Aldus de voorzieningenrechter.

Dat het MUMC onrechtmatig heeft gehandeld ten opzichte van De Limburger komt in dit kort geding niet vast te staan. De voorzieningenrechter wijst aldus de vorderingen van De Limburger af.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] In het vonnis is het gehele bericht opgenomen, maar over deze passages gaat het kort geding. RW

[2] HR 24 juni 1983, ECLI:NL:HR:1983:AD2221, en de daarop gevolgde jurisprudentie.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1128

Zaaknummer: C/03/347646 / KG ZA 25-478

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: Ch.E. Koster, M.E. Lips en D.M. Wille

Wetsartikelen: 8 EVRM en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Geen grond voor vernietiging beslissing (bindend advies) geschillencommissie.

Kort na hun opname in een zorgvilla overlijdt een echtpaar. Twee van de kinderen plaatsen vraagtekens bij de verleende zorg en zij starten een klachttraject. Een onderzoeks- en een geschillencommissie verklaren hun klacht ongegrond. De kinderen zijn het hier niet mee eens en zij verzoeken thans de rechtbank om het bindend advies van de geschillencommissie te vernietigen.

In het kader van de terughoudendheid die de rechter daarbij moet betrachten, ziet de rechtbank geen ernstige gebreken aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van het advies. Daarmee is er geen grond voor vernietiging. De rechtbank wijst de vordering af.

Feiten

Een wilsonbekwaam bejaard echtpaar betreft in januari 2021 een zorgvilla. Twee maanden na opname overlijdt de man, elf maanden na opname de vrouw.[1] Het echtpaar heeft vier kinderen. De twee zoons die in Nederland wonen zijn wettelijk vertegenwoordiger en contactpersoon; deze zoons namen de beslissing tot de opname. De zoon en dochter die in het buitenland wonen – die nimmer in de zorgvilla zijn geweest – zetten vraagtekens bij de verleende zorg en zij starten na het overlijden van hun ouders een traject, waar deze uitspraak het sluitstuk van is.

Eerst stellen zij vragen aan de zorgvilla. De antwoorden zijn niet naar tevredenheid en zij verzoeken om inzage in de medische dossiers van hun ouders. Een door partijen aangewezen onafhankelijk arts concludeert dat geen sprake is geweest van een incident dat ten onrechte niet is gemeld en evenmin van een vermoeden van een medische fout dat een zwaarwegend belang oplevert om de dossiers te laten inzien. De zorgvilla verleent daarom geen inzage in de dossiers. De zoon en dochter dienen vervolgens een klacht in bij de zorgvilla. De zorgvilla stelt een onderzoekscommissie in, die wel één van de wettelijk vertegenwoordigers (en diens

partner) hoort, maar niet de klagende zoon en dochter. De onderzoekscommissie verklaart de klacht ongegrond. De zoon en dochter wenden zich dan tot de Geschillencommissie Verpleging, Verzorging en Geboortezorg (hierna: de geschillencommissie). Na een hoorzitting waar zij in bijzijn van hun advocaat ditmaal wel worden gehoord, verklaart ook de geschillencommissie de klacht, conform het reglement bij wijze van bindend advies, ongegrond.[2]

Thans vorderen de zoon en dochter dat de rechtbank de beslissing van de geschillencommissie vernietigt en hun klachten alsnog gegrond verklaart. Daaraan leggen zij ten grondslag dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om hen aan het bindend advies gebonden te achten, omdat er gebreken kleven aan de wijze van totstandkoming, de motivering en daarmee ook aan de inhoud van het advies. De onderzoekscommissie heeft het beginsel van hoor en wederhoor geschonden door hen als klagers niet te horen en dit gebrek is niet hersteld door de geschillencommissie, het advies is niet deugdelijk gemotiveerd omdat niet duidelijk is welke argumenten de geschillencommissie wel en niet in haar oordeel heeft meegewogen, en tot slot heeft de geschillencommissie zich niet aan haar opdracht gehouden omdat de verschillende onderdelen van de klacht niet afzonderlijk worden behandeld en beoordeeld in het advies. Gelet op deze gebreken moet het bindend advies op grond van artikel 7:904 BW worden vernietigd en worden vervangen door een beslissing van de rechtbank, aldus de zoon en dochter.

Oordeel

De rechtbank stelt eerst vast dat niet in geschil is dat het bindend advies van de geschillencommissie kwalificeert als vorm van een vaststellingsovereenkomst als bedoeld in artikel 7:900 BW. Partijen zijn dan ook in beginsel jegens elkaar aan die beslissing gebonden.

De rechtbank schetst vervolgens het juridisch kader. Een bindend advies is slechts dan vernietigbaar, indien gebondenheid aan die beslissing in verband met de inhoud of wijze van totstandkoming daarvan in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn (art. 7:904 lid 1 BW). Dit criterium vraagt terughoudendheid van de rechter aan wie een bindend advies ter vernietiging wordt voorgelegd. Het gaat er niet om dat de rechter zijn oordeel over de zaak in de plaats stelt van het oordeel van de geschillencommissie, maar of gebondenheid aan het oordeel van de geschillencommissie naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Dat brengt mee dat voor vernietiging van een bindend advies slechts ruimte is als de inhoud of de wijze van totstandkoming van het bindend advies ernstige gebreken vertoont.[3] Uit de wetsgeschiedenis volgt dat er geen plaats is voor vernietiging als de grenzen waarbinnen

redelijk denkende mensen van mening kunnen verschillen, niet zijn overschreden. De eisen die op grond van de maatstaf gesteld worden aan de wijze van totstandkoming van een bindend advies, dienen om tot een redelijke en billijke inhoud daarvan te komen; die inhoud wordt slechts marginaal getoetst. Bij de totstandkoming van een bindend advies moeten de fundamentele beginselen van procesrecht in acht genomen worden. Dit betekent in ieder geval dat degene die het bindend advies geeft onpartijdig en onafhankelijk is, dat partijen in de gelegenheid gesteld moeten worden hun standpunt kenbaar te maken, dat de gegevens waarop het advies berust ter kennis van beide partijen gebracht dienen te worden, dat de beslissing op een deugdelijk onderzoek is gebaseerd en dat de beslissing voldoende is gemotiveerd. Op de vraag in hoeverre een bindend advies moet worden gemotiveerd, valt volgens jurisprudentie van de Hoge Raad geen algemeen antwoord te geven.[4]

Dan gaat de rechtbank over tot de beoordeling en overweegt als volgt.

Hoor en wederhoor:

Uit het bindend advies volgt dat beide partijen door de geschillencommissie in de gelegenheid zijn gesteld om zowel schriftelijk als mondeling hun standpunten kenbaar te maken en toe te lichten.

De standpunten van de zoon en dochter zijn in het bindend advies uitgebreid uiteengezet. Dit onderschrijft dat zij in de procedure bij de geschillencommissie voldoende in de gelegenheid zijn geweest om het woord te voeren.

Het niet horen van de zoon en dochter door de onderzoekscommissie is in de procedure bij de geschillencommissie dan ook voldoende gecompenseerd.

Onderzoekplicht geschillencommissie:

Voor zover de zoon en dochter menen dat de geschillencommissie opnieuw onderzoek had moeten doen naar hun klacht, miskennen zij waarvoor de geschillencommissie kan worden aangezocht. In het reglement staat in welke gevallen een geschil kan worden voorgelegd en de geschillencommissie heeft het geschil langs die weg beoordeeld.

De geschillencommissie is tot het oordeel gekomen dat de onderzoekscommissie op zorgvuldige wijze onderzoek heeft gedaan naar de klacht en zij heeft op basis van al hetgeen door partijen naar voren is gebracht geen aanleiding gezien om af te wijken van het oordeel dat de klacht ongegrond is.

Bij die stand van zaken was er voor de geschillencommissie geen noodzaak een zelfstandig onderzoek naar de klacht in te stellen.

Op grond van het reglement is de geschillencommissie ook niet verplicht tot het instellen van een onderzoek.

Opdracht geschillencommissie:

Uit het advies blijkt dat de geschillencommissie zich op basis van de haar ter beschikking staande informatie zelfstandig een beeld heeft gevormd van de klacht en dat zij daaruit zelfstandig conclusies heeft getrokken. De geschillencommissie heeft het aan haar voorgelegde geschil aldus in volle omvang getoetst en daarmee heeft zij gedaan wat zij moest doen.

De geschillencommissie heeft geoordeeld dat het onderzoek van de onderzoekscommissie zorgvuldig is geweest en dat niet aannemelijk is geworden dat de zorg van onvoldoende kwaliteit is geweest en dat sprake is van tekortkomingen in die zorg. Tot dit oordeel heeft de geschillencommissie alleen kunnen komen als zij het dossier en de klacht op alle onderdelen opnieuw heeft bekeken en beoordeeld.

Uit het advies volgt dan ook voldoende dat de geschillencommissie een totale herafweging heeft gemaakt.

Motivering geschillencommissie:

In het bindend advies is vermeld op basis waarvan de geschillencommissie haar advies heeft gegeven, namelijk de overgelegde stukken en hetgeen door partijen tijdens de mondelinge behandeling naar voren is gebracht.

De standpunten van partijen zijn opgenomen in het advies.

Weliswaar zijn de inhoudelijke overwegingen van de geschillencommissie die hierop volgen beknopt, maar dat betekent nog niet dat het advies daarom vernietigbaar is.

De geschillencommissie had wat uitgebreider kunnen opschrijven dat zij het dossier en alle onderdelen van de klacht opnieuw heeft bestudeerd, maar dat maakt nog niet dat het advies onvoldoende gemotiveerd is. Van de geschillencommissie kan immers niet worden verwacht dat zij in haar advies expliciet elk argument benoemt dat zij in haar oordeel heeft betrokken. De noodzaak om in het advies opnieuw afzonderlijk op alle onderdelen van de klacht in te gaan, was er in dit geval ook niet, omdat de onderzoekscommissie dit ook al uitgebreid had gedaan en de geschillencommissie geen aanleiding heeft gezien om anders over de kwestie te oordelen dan de onderzoekscommissie.

Naar het oordeel van de rechtbank schiet de motivering niet tekort. Ook kan niet gezegd worden dat de geschillencommissie in redelijkheid niet tot haar beslissing heeft kunnen

komen. Een en ander in het kader van de terughoudende toets, aldus de rechtbank.

De conclusie is dat de inhoud of de wijze van totstandkoming van het advies geen ernstige gebreken vertoont. Er is daarmee geen grond voor vernietiging van het advies en dus ook niet voor het opnieuw (inhoudelijk) beoordelen van de klacht en het nemen van een vervangende beslissing door de rechtbank.

De rechtbank wijst de vordering af.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] De man aan de gevolgen van een COVID-besmetting, de vrouw aan de gevolgen van een gordelroosaanval.

[2] Het reglement is zeer beknopt, en het bindend advies is vrijwel in zijn geheel opgenomen in het vonnis. RW

[3] HR 12 september 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2427; HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BK3585 en HR 15 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW0727.

[4] HR 20 mei 2005, ECLI:NL:HR:2005:AS5890.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11620

Zaaknummer: 447908

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: J.M.C. Kemper en J.A. de Clerck

Wetsartikelen: 7:904 BW

RECHTSPRAAK

Ziekenhuis beroept zich bij leveren tegenbewijs ter ontzenuwing voorshands oordeel rechtbank tevergeefs op Nefalit/K.

Vervolg op GZR 2025-0139. Een vrouw heeft borstkanker. De diagnose had volgens haar jaren eerder kunnen worden gesteld. Bij tussenvonnis oordeelt de rechtbank dat de onzekerheid in dezen over het causaal verband het gevolg is van de fouten die in het ziekenhuis zijn gemaakt en de rechtbank neemt daarom voorshands aan dat de tumor al kwaadaardig was en laat het ziekenhuis toe tot tegenbewijs. Het ziekenhuis beroept zich thans tevergeefs op punten waarover de rechtbank al een oordeel gaf en vindt evenmin gehoor dat een aanvullend deskundigenbericht nodig is om het tegenbewijs te kunnen leveren. Het ziekenhuis slaagt niet in het tegenbewijs.

Feiten

Bij een vrouw wordt in 2018 borstkanker vastgesteld. Dat had volgens de vrouw al in 2015 gekund, waarvoor zij zich baseert op een gezamenlijke expertise. Volgens het ziekenhuis zijn er echter tegen het deskundigenrapport steekhoudende en zwaarwegende bezwaren in te brengen en het ziekenhuis krijgt daarin gelijk van de voorzieningenrechter.[1]

In 2023 overlijdt de vrouw. De echtgenoot en dochter zetten de procedure voort. Volgens de bodemrechter moet de gezamenlijke expertise wél dienen als uitgangspunt bij de afwikkeling van de schade. Dat niet meer kan worden vastgesteld of de tumor al in 2015 dan wel 2016 kwaadaardig was, is het gevolg van de fouten van het ziekenhuis. Daardoor bestaat nu onzekerheid over de causaliteit en daarom neemt de rechtbank voorshands aan dat de tumor al kwaadaardig was. De rechtbank laat het ziekenhuis toe tegenbewijs te leveren.[2]

Thans geeft de rechtbank zijn oordeel of het ziekenhuis daarin is geslaagd. Het ziekenhuis stelt dat een begin van tegenbewijs is geleverd met het deskundigenrapport. Verder stelt het

ziekenhuis dat een aanvullend deskundigenbericht nodig is om het vereiste tegenbewijs te kunnen leveren, waartoe het ziekenhuis zich beroept op *Nefalit/K.*[3]

Oordeel

De rechtbank schetst eerst het juridisch kader. Als een partij wordt toegelaten tot tegenbewijs tegen een voorshands bewijsoordeel, houdt dat in dat die partij het bewijs dient te ontzenuwen dat is geleverd door de partij op wie de bewijslast rust.[4] Er is sprake van geslaagd tegenbewijs als er zoveel twijfel is gezaaid door het ziekenhuis dat de eerdere overtuiging van de rechter aan het wankelen wordt gebracht en de rechter niet (meer) vermoedt dat de stellingen van de vrouw juist zijn.

De rechtbank bespreekt vervolgens de punten uit het deskundigenrapport waarmee volgens het ziekenhuis een begin van tegenbewijs is geleverd. Over die punten heeft de rechtbank in het tussenvonnis echter al een oordeel gegeven, zodat, aldus de rechtbank, wat het ziekenhuis aanvoert feitelijk een verkapt hoger beroep inhoudt. Daar gaat de rechtbank niet in mee; de geciteerde passages uit het deskundigenrapport leveren dan ook geen (begin van) tegenbewijs op tegen het voorshands oordeel van de rechtbank.

Evenmin vindt gehoor bij de rechtbank dat een aanvullend deskundigenbericht nodig is om het vereiste tegenbewijs te kunnen leveren. Uit *Nefalit/K.* volgt dat onder de omstandigheden die in die zaak speelden, het in het algemeen voor de hand ligt om een deskundige te benoemen. In die zaak ging het om de vraag naar de grootte van de kans dat de gezondheidsschade van de werknemer was veroorzaakt in de uitoefening van zijn werkzaamheden door een toerekenbare tekortkoming van de werkgever in verhouding tot de kans dat de gezondheidsschade door de werknemer zelf was veroorzaakt omdat hij had gerookt. In deze zaak gaat het erom dat het ziekenhuis moet bewijzen dat de tumor *niet* al kwaadaardig was in 2015 en 2016.[5] Dat is geen vraag naar de kans dat dit het geval was. Het is, aldus de rechtbank, aan het ziekenhuis om tegenbewijs te leveren tegen het voorshands oordeel dat de tumor al kwaadaardig was. En het is niet aan de rechtbank om een deskundige te benoemen om (mogelijk) het bewijs te kunnen leveren dat door het ziekenhuis geleverd moet worden. Het ziekenhuis had het gevraagde tegenbewijs kunnen leveren door, bijvoorbeeld, (statistische) informatie te overleggen over hoe een mammacarcinoom, zoals dat van de vrouw, zich gemiddeld gezien ontwikkelt over een periode van drie jaar. Op grond van het tussenvonnis had het ziekenhuis die bewijsstukken dan ook direct in het geding moeten brengen. Dat heeft het ziekenhuis niet gedaan.

De conclusie van de rechtbank is dat het ziekenhuis het tegenbewijs niet heeft geleverd en het voorshands oordeel dus niet heeft kunnen ontzenuwen. Daarom gaat de rechtbank ervan uit

dat de tumor kwaadaardig was en dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de schade.

Ten aanzien van die schade hebben de nabestaanden verwijzing naar de schadestaatprocedure gevorderd. Voor een dergelijke verwijzing moet, volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad aldus de rechtbank, aan twee vereisten worden voldaan: i) in de hoofdprocedure moet de grondslag voor aansprakelijkheid worden vastgesteld en ii) de mogelijkheid dat schade is of zal worden geleden moet aannemelijk zijn.[6] De grondslag voor de aansprakelijkheid is met dit vonnis en het tussenvonnissen vastgesteld en verder acht de rechtbank het aannemelijk dat schade is of zal worden geleden. Aan beide vereisten is in dezen voldaan.

De rechtbank verklaart voor recht dat het ziekenhuis jegens de nabestaanden aansprakelijk is voor het ontstaan en de gevolgen van het medisch onzorgvuldig handelen in 2015/2016 en voor de daaruit voortvloeiende materiële en immateriële (overlijdens)schade, en veroordeelt het ziekenhuis tot de vergoeding van die schade, op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Midden-Nederland 30 november 2022, ECLI:NL:RBMNE:2022:4967, GZR 2022-0331.

[2] Rb. Midden-Nederland 2 april 2025, ECLI:NL:RBMNE:2025:2486, GZR 2025-0139.

[3] HR 31 maart 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU6092.

[4] HR 2 mei 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF3807, r.o. 4.3.3 en HR 16 maart 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ0613, r.o. 3.5.

[5] Cursief rechtbank. RW.

[6] HR 17 maart 2023, ECLI:NL:HR:2023:428, r.o. 3.2.4.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7206

Zaaknummer: C/16/580330 / HA ZA 24-439

Rechters: D. Wachter

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:74 BW